

ност, защото никой не може да я осъзнае без значителен морален кураж, Та напн същността на осъзнаването ѝ е да се признаят за действително съществуващи тъмните страни на личността”⁸.

И в “Сфинкс” ни посреща все същата обсега от сенките-вини. Все тези “неспокойни сенки на нощта”, които не дават покой - анимопроекции на този властен архетип “сянка”. Но поетът, въпреки болката, запазва едно морално мъжество да дири смисъла и проявленията на своята “сянка”. Ето защо сърцето - този крехък създ на всеотзивчивостта, се стреми към тишина, но тишината “плаче”. Лирическият субект на Яворов чува позивни от вътрешната глъбина на своята плашеща Другост - Сфинкса, която неумолимо го преследва. Тук архетип аніма разширява значенията си и прераства в индикатор на нереализираната същност в миналото, на овъглени в живота блянове за друго, по-стойностно битие.

Съкровено то желание на Яворов да бъде сфинкс /т.е. да пребъде в пълния покой-всезнание/ е свързано в същото време с несъзнавана идентификация с другия /пол - не случайно Сфинкстът, Медузата /”Отражения”/ Смъртта от едн. творба, както и всевечните примордиални води в “Нирвана” са женски същества. Същото се отнася и за Христос, за женското начало в андрогинната му Цялост. Медузата и жертвения агнец- Христос са другото лице на женствеността, макар и с противоположните значения съответно на демонично и на ангелическо начало.

В “Може би” Яворовият лирически субект отново се среща със своята аніма-двойница /”...то беше моята душа пред мен...”/, която го е очаровала с обещанията на двусмисленото “може би”. В митологията и в реалния живот много често мъжът става жертва на своята прелъстителка-анима, която, играейки си с него, често го довежда до разорение и гибел. Презрял всеки страх от своята съблазнителка, Яворовият герой продължава да се надава.

Онтоспсихологеми на несъзнаването, всички тези фигури са проекции на другото Аз в Яворовата личност. С женските си качества /тук трябва да прибавим и “Царици на нощта”/ те разкриват друга феноменология на желанията на несъзнаването в природата на поета. Често пъти /както напр. в “Песен на песента